

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Tiborcz Attila ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tóta Áron ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása iránt a Szolnoki Munkaügyi Bíróságnál 2.M.30/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.671/2008/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.671/2008/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek
- tizenöt nap alatt - 10.000 (Tízezer) forint felülvizsgálati
eljárási költséget.

Az alperes köteles az állam javára 62.000 (Hatvankettőezer) forint
felülvizsgálati eljárási illetéket megfizetni.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében az alperes 2007. december 19-én kelt rendes
felmondása jogellenességének megállapítását, és az ahhoz fűződő
jogkövetkezmények alkalmazását kérte.

A Szolnoki Munkaügyi Bíróság 2.M.30/2008/8. számú ítéletével
kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 50.986
forint felmondási időre járó átlagkeresetet, és 86.300 forint
végkielégítést, valamint 40.000 forint perköltséget. Ezt
meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a
felperes 2003. június 1-jén kelt munkaszerződéssel létesített
munkaviszonyt az alperesnél asszisztens munkakörben. A felperes
ténylegesen munkát nem végzett az alperesnél, mert 2000. évben iker
gyermekai születtek, és ettől az időponttól kezdődően 2007.
december 31-éig gyermekgondozási segélyt vett igénybe.

A felperes 2007. november 19-én írásban kért tájékoztatást az
alperestől az irányadó munkarendről, a személyi alapberről, a
szabadság mértékéről, annak számítási módjáról, és bejelentette,
hogy 2007. december 31-én lejár a gyermekgondozási segély, az arra
járó szabadságát igénybe kívánja venni.

Ezt követően a felek megbeszéléseket folytattak, először a felperes közös megegyezéssel kérte munkaviszonyának megszüntetését, majd e szándékától elállt, és kérte, hogy az alperes mondjon fel neki.

Az alperes 2007. december 19-én kelt rendes felmondásával a felperes munkaviszonyát 35 nap felmondási idővel, 2008. február 4-ével megszüntette. Indokolása szerint a munkaviszony megszüntetését a Bt. működésében bekövetkezett változások tették indokolttá.

Az elsőfokú bíróság által levont jogkövetkeztetés szerint a felmondás nem a felek tényleges akaratát tükrözte, a munkaviszony megszüntetésére a felperes kezdeményezésére és az ő akaratának megfelelő formában került sor azzal, hogy a felmondásban foglalt indok nyilván az alperes számára is tudottan valótlan tartalmú indok volt. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint ilyen általános „kreált” indokot a munkáltató nyilván csak akkor közöl felmondásban, ha a munkaviszony megszüntetésére egyéb megállapodást kötött a munkavállalóval, hiszen a felmondás indokának valótlanúsága rá rendkívül súlyos jogkövetkezményt jelent. Álláspontja szerint a rendes felmondás nem tükrözte a felek szándékát, az formális, erre alapítottan igényt a felperes nem érvényesíthet.

A munkaügyi bíróság megállapította, hogy a rendes felmondásban foglaltak ellenére az alperes nem fizette ki a felperes felmondási időre járó átlagkeresetét és egy havi végkielégítését, ezért ezen összegek megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Jász-Nagykún-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.671/2008/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes 2007. december 19-én kelt felmondása jogellenes. Mellőzte az elsőfokú ítélet 50.986 forint felmondási időre járó átlagkereset megfizetésére vonatkozó rendelkezését, az alperest 185.604 forint elmaradt munkabér és kamatai, a visszahelyezés mellőzése címén járó 172.600 forint, és 40.000 forint elsőfokú, valamint 20.000 másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A másodfokú bíróság ítéletében tényként állapította meg, hogy a felek között a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodás nem jött létre. A munkaviszonyt az alperes szüntette meg a 2007. december 19-én kelt rendes felmondásával. Az írásba foglalt munkaviszony megszüntetését célzó rendes felmondást az alperes adta ki, ezért őt terhelte a bizonyítás abban a körben, hogy arra jogszerűen került sor. Az eljárás során azonban az alperes a rendes felmondás indokát nem bizonyította. A munkaviszony megszüntetéséről szóló irat nem közös megegyezés, holott ha ebben állapodtak volna meg a felek, annak írásba foglalása akaratukkal megegyező módon megtörténhetett volna.

A rendes felmondásról a megyei bíróság megállapította, hogy az alperes felmondási tilalomra vonatkozó szabályt [Mt. 138. § (5) bekezdés] nem sértett, tekintettel arra, hogy a felperes gyermekei 3 éves korukat a 2007. december 19-ei felmondáskor már betöltötték, így a felperes felmondási védelem alatt ekkor már nem állt.

A megyei bíróság érvelése szerint a felmondás azonban nem felelt meg az Mt. 89. § (2) bekezdésében foglalt követelményeknek. A felmondásban indokként megjelölt, a betéti társaság működésében bekövetkezett változásokat az alperes nem bizonyította, nem hivatkozott olyan változásokra sem, amelyek a felperes munkaviszonyának megszüntetését indokolták volna. Ezért a felmondás valóságát és okszerűségét megállapítani nem lehetett, ezért a felmondásra jogellenesen került sor.

A jogerős ítélet a jogellenes rendes felmondás miatt az Mt. 100. §-ában foglalt jogkövetkezményeket alkalmazta azzal, hogy a felperes részére a másodfokú ítélet meghozatalának napjáig elmaradt munkabért ítélte meg, egyben mellőzte az elsőfokú ítéletnek a felmondási időre járó átlagkereset megfizetésére való kötelezését.

Az alperes felülvizsgálati kérelme a másodfokú határozat hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a felperes meghallgatása során maga is elismerte, hogy szándéka kiterjedt a munkaviszonya megszüntetésére. A meghallgatott tanúk előadták, hogy a felperes kezdeményezte a munkaviszonya rendes felmondással való megszüntetését.

Az alperes felülvizsgálati érvelése szerint jogszabálysértő a megyei bíróság jogi következtetése, hogy a rendes felmondást kizárólag az abban foglaltak alapján bírálta el, és mellőzte a felek tényleges akaratának figyelembevételét. Tekintettel arra, hogy a felperes akarata is a munkaviszony megszüntetésére irányult, igényérvényesítése az Mt. 4. §-ába ütköző rendeltetésellenes joggyakorlásnak minősült. Az alperes felülvizsgálati érvelése szerint a munkáltató akarata nem irányult a munkaviszony rendes felmondással való megszüntetésére, ez a mód kifejezetten a felperes kérésének megfelelően került alkalmazásra, ezért a másodfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, mert ezeket a tényeket nem vette figyelembe.

Álláspontja szerint a rendes felmondás nem felel meg egyik fél valós akaratának sem, színlelt jognyilatkozat, mely semmis.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában tartására, és az alperes perköltségben történő marasztalására irányult.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, nincs helye a bizonyítékok újra értékelésének, azaz felülmérlegelésének. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH 2001/197., BH 2002/29.].

Az alperes felülvizsgálati kérelemében hivatkozottak jogszabálysértés megállapítására nem adtak módot.

Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a felek között a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodás nem jött létre, a munkaviszonyt - függetlenül attól, hogy annak tényét a felperes elfogadta - az alperes szüntette meg rendes felmondásával.

A munkaviszony megszüntetését eredményező munkáltatói intézkedést az alperes adta ki, ezért a perben őt terhelte annak bizonyítása, hogy a felmondás indokolása a valóság és okszerűség követelményének megfelelt.

Megalapozott az a jogerős ítéleti megállapítás, hogy az alperes nem jelölt meg, és nem is bizonyított olyan konkrét változásokat, amelyek a felperes munkaviszonyának rendes felmondással történt megszüntetését indokolták volna. Helytálló a megyei bíróság jogkövetkeztetése, mely szerint a fentiekre való tekintettel a felmondás valóságát és okszerűségét megállapítani nem lehetett.

Nem megalapozott az alperes azon felülvizsgálati érvelése, hogy a szerződési akarata nem irányult a felperes munkaviszonyának rendes felmondással történő megszüntetésére, jognyilatkozata színlelt, amely semmis. A felperes részére a munkáltató által kiadott rendes felmondás egyértelműen a felperes munkaviszonyának 2008. február 4-ével való megszüntetésére irányult. Az intézkedés indokának valóságtartalmáért az alperes köteles helytállni. Amennyiben az indok valósága és okszerűsége részéről nem bizonyítható, annak következményeit viselnie kell.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

Az alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésében foglaltak alapján a felülvizsgálati eljárás illetékét köteles megfizetni.

Budapest, 2009. október 19.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Sztojkoné dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

Nné

tisztviselő